

Ім'я Бориса Чіпа відоме, передусім, як автора ряду поетичних збірок — «Очі мого батька» (1977), «Серпневе освідчення» (1980), «Плин» (1970), «Двокрилля» (1975), «Жнивець» (1977). Та останнім часом наш земляк плідно працює і на царині прози.

Рік минулий позначився для письменника виходом книги «Свято сакури». Вона складається з двох повістей про наших сучасників — перша і дала назву книжці, друга — «Дума про Старого Лиса». Розглянемо бодай коротко обидва нові доробки Б. Чіпа. Повість «Свято сакури» присвячене проблемам сім'ї, високим моральним почуттям, відповідальності перед суспільством за підростаюче покоління. Твір побудовано на основі циклу новел — їх у книзі 13. На перший погляд, це самостійні, художньо довершені твори. Та через усі проходить головний герой повісті — людина з чистими духовними устремліннями, добра серцем, не байдужа до чужого

горя, тонкий лірик від природи. Не все в житті його гладко: одружився невдало, хоча й мав дружину-красуню. Та не зробила вона його щасливим, як не зігріває землю тьмянний холодний

душ, котрі не можуть прожити одна без одної.

«Дума про Старого Лиса» — це серйозна розмова про охорону природи. Оригінально побудована ця повість-притча, повість-феєрія: опо-

рубуючи все його ество під корінь: «Лис не кинувся бігти. Він повз по гострій осоці, сік лапи і м'який живіт і скімлив, мов побите щеня. Раз по раз озирався назад, можливо, ті добрі люди зглянутья і відпустять дітей. Не відпустили».

Добре, мужнє серце в Старого Лиса. Нехтуючи небезпекою, дряпаючи в кров лапи, робить він підкоп до кліток звірорадгоспу, де зачинені в клітки його родичі по масті. Та гірке розчарування тут чекає його: звірі більше звикли до клітки, до смачного харчу, а ніж до... волі. І лише один Молодий Лис згодився піти з ним, ставши згодом його прийомним сином.

В цілому книга повістей Бориса Чіпа «Свято сакури», яка вийшла нещодавно у видавництві «Радянський письменник», засвідчує ще про одну грань таланту нашого земляка.

В. ГУБАРЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.

Колод. 1985, 25 берез.
КНИГИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

Утверджуючи Помисли високі

відсвіт далекої зірки. І саме в той момент, коли він дізнається про те, що його дружина, його Люка подала на розлучення, — на шляху життя йому зустрічається незнайома. Він лягав спати — думав про неї, бачив її темні теплі очі. Вдвох вони посадили молоденьке деревце — сакуру. Через весь твір проходить світлий образ тендітної японської вишні — образ чистого тремтливого кохання, образ спорідненості і єднання

вдів ведеться від імені Старого Лиса. Автор зумів наділити його добрими якостями, відійшовши від споконвічних традиційних утверджень в казках, легендах тощо, що лис — хитра тварина.

Великою любов'ю до «братів наших менших», до рідної природи проіннята повість. Ось як вражає змальована картина, коли в Лиса забірають люди його дітей, прирікаючи тим самим на вічну самостійність, під-